

Vier van onze leden reisden door de Extremadura in Spanje. De ANWB omschrijft een deel van dit gebied als oninteressant. Zij denken daar anders over.

Simon en Anneke Visser

De Extremadura: Grote trap en kleine trap

Gedachtig het gezegde "Waar twee of meer leden aanwezig zijn is de Vogelwerkgroep in hun midden" lijkt het terecht een verslag te doen van een vogelreis naar de Spaanse Extremadura. We reisden twee weken rond door het gebied, samen met Homme en Rietje van der Leen. Er is nog een ander argument. De algemeen geconstateerde globalisering laat de Vogelwerkgroep ook niet onberoerd. Er is nu immers al een 'commissie buitenland'. Redenen genoeg om verslag te doen van deze buitenlandse excursie door vier werkgroepleden.

Het Nationale Park Monfragüe was onze eerste stop. Als de huisjes van de parkcamping vol

Huiszwaluw

zijn dan is het dorpje Torrejon el Rubio als verblijfplaats aan te bevelen. Het ligt tien km ten zuiden van het park. Er zijn leuke landelijke pensions en herbergen. Vanuit het raam van onze kamer zagen we rijen huiszwaluwnesten onder de dakgoot van het huis tegenover ons. De jongen werden regelmatig gevoerd. Op een antenne op een dak tegenover onze kamer zat een hop langdurig te roepen.

Je rijdt in een kwartier van Torrejon el Rubio naar Monfragüe. Als introductie konden we prachtig twee roodkopklauwieren observeren. Natuurlijk hebben we veel vale gieren gezien o.a. in de omgeving van Peña Falcon en ook een overvliegende aasgier. De vale gieren rusten op de rotsen op (300 mm telelens)foto-afstand. Later zagen we nog veel nestelende vale gieren. Heel bijzonder was een rotsspleet met een nest van een zwarte ooievaar en een aasgier. In de rotsachtige gebieden zijn veel rotszwaluwen, lager bij het water ook roodstuitzwaluwen. Langs de oevers van de rivier de Taag zongen de nachtegalen in koor. Plaatselijk zijn er veel bijeneters. Net als in ons land kunnen vogels gewend raken aan de mens. We hebben wel eens blauwe eksters op grijpafstand gezien op een pick-

Hop

Tekening: Awie de Zwart

nickplaats maar elders zijn ze schuw. Je ziet op afstand grote groepen luidruchtig van de ene boom naar de andere trekken. Bijzonder was het om een visotter te zien in het dal van de Arroyo de Malvecino. De visotters zoeken hier in ondiep stromend water naar de veel voorkomende rivierkreeftjes. Een vos, lichter en geelbruiner dan bij ons, maakte zich met zijn prooi uit de voeten. Monfragüe is landschappelijk heel afwisselend en er is prachtig te wandelen.

Meer zuidelijk ligt het oude stadje Trujillo. Onderweg daarheen zagen we langs de oever van de rivier Almonte veel zonnebadende Spaanse beekschildpaden. Ooievaars zijn zeer algemeen. Op de kerktoeren aan het marktplein van Trujillo alleen al

waren vier bewoonde nesten te zien. Het marktplein uit de 17de eeuw ligt aan de voet van een berg met daarop de ommuurde stad en een Moorse vesting daarbinnen. De kleine torenvalk, vroeger heel algemeen, wordt steeds zeldzamer. Gelukkig hebben we er op de bergvesting nog een gezien.

Ten westen van Trujillo liggen uitgestrekte steppen met enkele eenzame boerderijen. Het is verrassend hoe algemeen de kuifleeuwerik hier is. Er zijn ook veel grauwe gorzen te zien. Die zitten graag op de draden van hekken en telefoonlijnen. Meerdere paartjes grauwe kiekendieven waren aan het jagen boven de akkers en dorre graslanden. In een hooilandje hoorden we een kwartel, vlakbij, maar natuurlijk niet gezien! Interessant is om vanuit Trujillo het klooster van Guadeloupe te bezoeken. Je moet er dan wel rekening mee houden dat het een lange, kronkelige weg is. De bijeneters rusten soms vlak langs de weg op de draad van een hek.

Verder naar het zuiden ligt het steppengebied La Serena. Je kan overnachten even buiten Castuera of in het bergdorpje Puebla de Alcocer. Volgens de ANWB-gids een oninteressant gebied, waar je beter snel door kan reizen. Welk een misverstand! Het is onvergetelijk die enorme vlakte met dor grasland, verwaarloosde akkers, een veelkleurige bloemenpracht, rondtrekkende schaapskudden en enkele eenzame boerderijen. Hoogtepunt van dit gebied zijn de zeldzaam wordende grote trappen. We zagen ze enkele malen. Eenmaal dichtbij een groep van vijf, twee mannen en drie vrouwen. Een van de man-

Koereiger

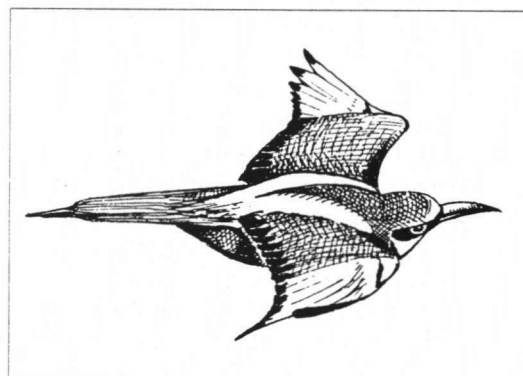
nen was in het beginstadium van de balts met opgerichte vleugels. Ook zagen we een groepje van drie laag overvliegen. Kleine trappen zijn veel algemener maar wat moeilijker te zien, omdat ze meer schuilgaan in de vegetatie. Onze aandacht werd getrokken door een groep valse gieren die rondcirkelden en neerdaalden. Even verderop zagen we ze dichtbij. Veertien valse gieren waren bezig een dood schaap te verslinden. In een kwartier was het schaap leeggegeten. Vier zwarte wouwen stonden op enige afstand te wachten op de restjes.

De laatste fase van onze reis was het dal van de rivier Guadiana en Mérida. Boven het water van de vele zijriviertjes zie je veel laag vliegende roodstuitzwaluwen. In dit akkerlandgebied zijn koereigers, ooievaars, grauwe kiekendieven en roodkopklauwieren heel algemeen. In Mérida staat aan de

voet van de oude Romeinse brug over de Guadiana een eenvoudig, typisch Spaans hotelletje, met kamers die uitkomen op de blauwwit betegelde patio. Op de eilandjes in de rivier bevindt zich een broedkolonie koereigers. Het zou hier ook mogelijk zijn kwakken en wouwaapjes waar te nemen, maar wij hebben ze niet gezien. Misschien waren we te dicht bij de stad of waren we niet vroeg genoeg opgestaan?

De cultuur wil ook wat. Mérida is interessant door de vele oude Romeinse gebouwen. Vanuit Mérida kan desgewenst het middeleeuwse stadje Cáceres bezocht worden.

De Extremadura is warm, eind april begin mei nog niet te warm, warm aanbevolen. Overigens, alle spreeuwen zijn zwart, maar niet alle mussen zijn Spaans. Niet genoemd maar wel gezien, onder andere monniksgier, Spaanse keizerarend, rode wouw, dwergarend, slangenarend, griel, zwartbuikzandhoen en klapkester. Maar in het verleden behaalde resultaten zijn geen garantie voor de toekomst.

Bijeneter

Tekening: Ronald Sinoo